

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3072/2017
07.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зијадин Аземи, адвокат из ..., против туженог ББ ..., чији је пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 722/16 од 04.10.2016. године, у седници одржаној 07.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 722/16 од 04.10.2016. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Бујановцу П1 293/2015 од 26.01.2016. године у ставу првом, трећем и четвртном изреке.

Тужили се не досуђују трошкови ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 293/2015 од 26.01.2016. године, ставом првим изреке поништен је споразум о престанку радног односа број ... од 03.12.2013. године, закључен између туженог и тужиле, којим је тужили престао радни однос код туженог закључно са 03.12.2013. године. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да је врати на посао и распореди на послове и радне задатке које је обављала пре закљученог споразума о престанку радног односа, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужилу врати на рад и распореди је на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању, способностима и радном искуству или потребама процеса и организације рада туженог као послодавца. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 134.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 722/16 од 04.10.2016. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, трећем и четвртном изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи споразум о престанку радног односа тужиле од 03.12.2013. године, закључен између парничних странака, којим је тужили престао радни однос код туженог закључно са 03.12.2013. године и да се тужени обавезе да тужилу врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању,

способностима и радном искуству или потребама процеса и организације рада послодавца, као и захтев тужиле да јој тужени накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.250,00 динара. Другим ставом изреке, тужилја је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 157.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилја је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а указивање на повреду из тачке 12. ове законске одредбе, није ревизијски разлог из члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била у радном односу код туженог на неодређено време и обављала је послове радног места ... Регионални менаџер тужене је дана 03.12.2013. године позвао тужилју и на лаптопу јој пустио снимак из кога се види да је за купљени хлеб колегиници издала фискални рачун, али тог тренутка није узела новац. Након приказивања снимка, менаџер је тужилји казао да напише изјаву, а након тога дао јој је већ припремљен споразум о престанку радног односа да потпише. Том приликом споразум је потписала само тужилја, а од стране туженог споразум је накнадно потписан, јер менаџер није имао овлашћење да то учини, већ је био само посредник. Тужилји је тада саопштено да више не долази на посао, упозорена је на све последице потписаног споразума, као и то да је грубо прекршила дисциплину и да је за њу боље да споразум потпише, а не да добије отказ из тог разлога. Тужилја је накнадно у просторије туженог дошла са својом сестром и захтевала да јој се врати примерак споразума које је потписала или да потпише решење где би била проглашена технолошким вишком, с обзиром да је у самом споразуму назначено да је обавештена да по престанку радног односа неће имати право на новачну накнаду код Националне службе за запошљавање. Тужилји није враћен споразум.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, поништио споразум о престанку радног односа и обавезао туженог да тужилју врати на рад, закључујући да јој понуда за закључење споразума о престанку радног односа није дата од стране овлашћеног лица, као и да је изјаву о прихватању такве понуде повукла пре него што је споразум потписан од стране овлашћеног лица туженог, као послодавца.

Другостепени суд је полазећи од садржине одредби члана 175. и 177. Закона о раду оценио да је тужилји по споразуму са послодавцем престао радни однос у свему у складу са наведеним одредбама закона, јер је споразум закључен у писаној форми и потписан од стране тужилје и туженог, при чему није било

мана воље у смислу члана 61. став 1. Закона о облигационих односа, из којих разлога је преиначио првостепену пресуду одбијањем тужбеног захтева.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права су основани.

Наиме, један од разлога за престанак радног односа запосленог из члана 175. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09) је и споразум између запосленог и послодавца, који сагласно члану 177. истог закона мора изражавати сагласност воље уговорних страна. С обзиром да се ради о двострано правном послу или уговору, за оцену његове пуноважности, морају се имати у виду и одредбе Закона о облигационим односима које се односе на настанак обавеза, односно закључење уговора (друга Глава). У смислу наведеног, уговор је закључен када су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора (члан 26.); уговор је закључен оног часа кад понудилац прими изјаву понуђеног да прихвата понуду (члан 21. став 1.); понуда је предлог за закључење уговора учињен одређеном лицу који садржи све битне састојке уговора тако да би се његовим прихватањем могао закључити уговор (члан 32. став 1.); понудилац је везан понудом, а понуда се може опозвати само ако је понуђени примио опозив пре пријема понуде или истовремено са њом (члан 36.); понуда уговора за чије закључење закон захтева посебну форму обавезује понудиоца само ако је учињено у тој форми, што важи и за прихватање понуде (члан 38.); и понуда је прихваћена кад понудилац прими изјаву понуђеног да прихвата понуду (члан 39.).

Полазећи од садржине наведених одредби закона у контексту утврђених чињеница, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није дошло до закључења уговора, односно споразума о престанку радног односа тужиле, јер понуда за закључење те врсте уговора није учињена од стране овлашћеног лица, нити је од стране тог лица била потписана пре него што је тужилца дала изјаву да се саглашава са таквом понудом. Осим тога, тужилца је пре потписивања споразума од стране овлашћеног лица туженог, опозвала своју изјаву којом се сагласила да јој радни однос престане по том основу, односно из тог разлога.

С обзиром да споразум о престанку радног односа није закључен на начин и у поступку како је то прописано законом, исти не производи правно дејство, како је то правилно закључио и првостепени суд. То су били разлози због којих је Врховни касациони суд, применом члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

Иако је ревизија тужиле уважена, нису јој досуђени трошкови ревизијског поступка, јер их није тражила и определила на начин како је то прописано одредбом члана 163. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић